

ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΟΥ...

Κάποτε ήταν ένας βασιλιάς, ο οποίος είχε ένα γιο πονηρό. Έχοντας χάσει κάθε ελπίδα για αλλαγή προς το καλύτερο, ο πατέρας καταδίκασε τον γιο του σε θάνατο. Του έδωσε ένα μήνα περιθώριο για να προετοιμαστεί. Πέρασε ο μήνας, και ο πατέρας ζήτησε να παρουσιασθεί ο γιος του. Προς μεγάλη του έκπληξη, παρατήρησε πως ο νεαρός ήταν αισθητά αλλαγμένος: το πρόσωπό του ήταν αδύνατο και χλωμό, και ολόκληρο το κορμί του έμοιαζε να είχε υποφέρει. «-Πώς και σου συνέβη τέτοια μεταμόρφωση, γιέ μου;», ρώτησε ο πατέρας. «-Πατέρα μου και κύριέ μου», απάντησε ο γιος, «πώς είναι δυνατόν να μην έχω αλλάξει, αφού η κάθε μέρα με έφερνε πιο κοντά στον θάνατο;».

«**Καλώς, παιδί μου**», παρατήρησε ο βασιλιάς. «Επειδή προφανώς έχεις έρθει στα συγκαλά σου, θα σε συγχωρήσω. Όμως, θα χρειαστεί να τηρήσεις αυτή την διάθεση επιφυλακής της ψυχής σου, για την υπόλοιπη ζωή σου». «-Πατέρα μου», απάντησε ο γιος, «αυτό είναι αδύνατο. Πώς θα μπορέσω να αντισταθώ στα αμέτρητα ξελογιάσματα και τους πειρασμούς...;» Ο βασιλιάς τότε διέταξε να του φέρουν ένα δοχείο γεμάτο λάδι, και είπε στον γιο του: «-Πάρε αυτό το δοχείο, και μετέφερε

το στα χέρια σου, διασχίζοντας όλους τους δρόμους της πόλεως. Θα σε ακολουθούν δύο στρατιώτες με κοφτερά σπαθιά. Εάν χυθεί έστω και μία σταγόνα από το λάδι, θα σε αποκεφαλίσουν».

Ο γιος υπάκουσε. Με ανάλαφρα, προσεκτικά βήματα, διέσχισε όλους τους δρόμους της πόλεως, με τους στρατιώτες να τον συνοδεύουν συνεχώς, και δεν του χύθηκε ούτε μία σταγόνα. Όταν επέστρεψε στο κάστρο, ο πατέρας τον ρώτησε: «-Γιέ μου, τι πρόσεξες καθώς τριγυρνούσες μέσα στους δρόμους της πόλεως;». «-Δεν πρόσεξα τίποτε». «-Τι εννοείς, 'τίποτε';», τον ρώτησε ο βασιλιάς. «Σήμερα ήταν μεγάλη γιορτή. Σίγουρα θα είδες τους πάγκους που ήταν φορτωμένοι με πολλές πραμάτειες, τόσες άμαξες, τόσους ανθρώπους, ζώα». «-Δεν είδα τίποτε απ' όλα αυτά», είπε ο γιος. «Ολη η προσοχή μου ήταν στραμμένη στο λάδι μέσα στο δοχείο. Φοβήθηκα μην τυχόν μου χυθεί μια σταγόνα και έτσι χάσω τη ζωή μου».

«**Πολύ σωστή η παρατήρησή σου**», είπε ο βασιλιάς. «Κράτα λοιπόν αυτό το μάθημα κατά νου, για την υπόλοιπη ζωή σου. Να τηρείς την ίδια επιφυλακή για την ψυχή μέσα σου, όπως έκανες σήμερα για το λάδι μέσα στο δοχείο. Να στρέφεις τους λογισμούς σου μακριά από εκείνα που γρήγορα παρόνται, και να τους προσηλώνεις σε εκείνα που είναι αιώνια. Θα είσαι ακολουθούμενος, όχι από οπλισμένους στρατιώτες, αλλά από τον θάνατο, στον οποίον η κάθε μέρα μας φέρνει πιο κοντά. Να προσέχεις πάρα πολύ να φυλάς την ψυχή σου από όλους τους καταστροφικούς πειρασμούς». Ο γιος υπάκουσε τον πατέρα, και έζησε έκτοτε ευτυχής.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΝΑΟΥ

Αγίου Νικολάου του Νέου Θηβών

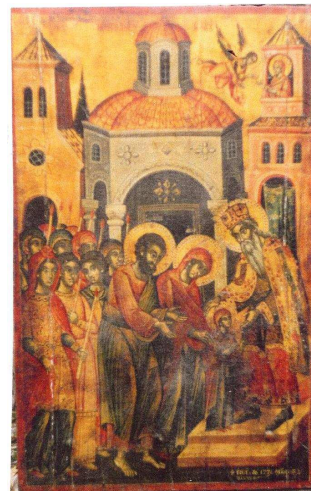
Τηλ. & fax 2262024282

WWW.INAgiouNikolaouTouNeou.gr

E-mail: osiomnikolaos@gmail.com

Και αρχόμεθα.....

Απο την Τρίτη 15 Νοεμβρίου άρχεται η νηστεία των

Χριστουγέννων καθώς και το Ιερό Σαρανταλείτουργο με σκοπό την πνευματική μας προετοιμασία για την Μεγάλη Δεσποτική Εορτή. Κατά την Περίοδο αυτή καταλύουμε ψάρι μέχρι τις 17 Δεκεμβρίου αλλά όχι γαλακτοκομικά.

Παλαιά Αγιορείτικη παράδοση αναφέρει ότι η κατάλυση ψαριού ξεκινά από τις 21 του μηνός ανήμερα των Εισοδίων προς τιμήν Της Κυρίας Θεοτόκου.

Να υπογραμμίσουμε εδώ την επιστράτευση της καλής μας διάθεσης έναντι του πνευματικού κόπου για την νηστεία αλλά και της ανάγκης για τον τακτικό εκκλησιασμό μας κατά την τέλεση του Σαρανταλείτουργου.

Καλή Σαρακοστή.

Κυριακή 20 Νοεμβρίου 2011

8.00 μ.μ -12.30 ν.

Α Γ Ρ Υ Π Ν Ι Α

για ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Ε
Π
Ι
Κ
Ο
Ι
Ν
Ω
Ν
Ι
Α

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ.....

Ο πλούτος, μια λέξη που συνέχεια βρίσκεται στα χείλη των σύγχρονων ανθρώπων αλλά και όσων πέρασαν από αυτόν τον κόσμο. Όλοι πασχίζουν να τον αποκτήσουν με κάθε τρόπο και μέσο...! Αγωνιζόμαστε, δουλεύουμε χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι στην πραγματικότητα τίποτα δεν μας ανήκει.. Υποκύπτουμε στο μαμωνά, κάνοντάς τον θεό και αφέντη μας. Μέσα σε αυτά που αποτελούν αντικείμενα χρήσεως και «ιδιοκτησίας», υπάρχει και το πρόσωπο ως ξεχωριστή ύπαρξη. Ο άνθρωπος έχει ανάγκη να πορεύεται κάνοντας σωστή χρήση όλων αυτών των γήινων αλλά και να έχει πάντοτε στο νου του ότι προορίζεται για τον ουρανό. Εδώ είναι προσωρινός αλλά έχει μεγάλη προοπτική για το μέλλον, όπου βρίσκεται η αληθινή και αιώνια ζωή.

Είναι σχεδόν αστειό αλλά και τραγικό ο άνθρωπος να προσκολλάται στα πράγματα της περαστικής και σύντομης βιωτής του εδώ στη γη. Τι από όλα αυτά τα υλικά αγαθά, που καλύπτουν τις ανάγκες του στην επίγεια ζωή μπορεί να το πάρει μαζί του αλλά και σε τι θα του χρησιμεύσει στην άλλη ζωή; Για όσα «κατέχει» σε αυτήν τη ζωή, έχει αναρωτηθεί ποτέ ποιος είναι πραγματικός ο χορηγός τους; Αν θέλαμε να είμαστε ακριβείς στην έκφρασή μας, για τίποτα από τα γήινα δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιούμε την κτητική αντωνυμία «μου». Τίποτα δεν είναι δικό μας, ούτε καν τα παιδιά μας. Ο Θεός μας δίνει τα πάντα, Εκείνος τα προσέχει και τα φροντίζει. Όλα ανήκουν σ' Αυτόν. Εύκολα θα πει κάποιος: «εγώ δούλεψα σκληρά και τα κατάφερα». Αλλά, ποιος μας χορήγησε υγεία και μπορέσαμε να δουλέψουμε; Ποιος προίκισε με τάλαντα και έγιναν οι δεξιότητες ικανότητες; Ποιος έδωσε ευλογία και καρποφόρησαν οι κόποι μας;

Τα ξεχνάμε όλα αυτά, όπως τα ξέχασε και ο πλούσιος της παραβολής, που νόμιζε ότι όλα ήταν δικά του και για πάντα. Αποδείχτηκε όμως ότι τελικά, τίποτα δεν ήταν στην κατοχή του, ούτε καν η ίδια του η ζωή, που την έχασε κι αυτήν εκείνη τη βραδιά! Συμβαίνει αυτή η πλάνη και η παρεξήγηση γιατί βγάζουμε τον Θεό από τη ζωή μας και θεοποιούμε την ύλη. Ενδιαφερόμαστε κοντόφθαλμα για την καλοπέρασή μας περισσότερο από ότι μας χρειάζεται. Ο άνθρωπος όσο βρίσκεται σε τούτον τον κόσμο έχει ανάγκες που πρέπει να καλύψει και για τις οποίες ο Θεός ευλογεί και μεριμνά. Όμως εμείς δημιουργούμε, άπληστα και συνεχώς, κι άλλες ανάγκες κι έτσι περιστρέφουμε την ύπαρξη μας ολόκληρη γύρω από τα υλικά αγαθά. Σαν να είναι τα μόνα που χρειαζόμαστε...

Ο Θεός, ως ο Πατέρας μας μάς δείχνει πως πραγματικά έχουν τα πράγματα. Αν σταθούμε και «ακούσουμε» τότε καταλαβαίνουμε ότι Αυτός δωρίζει όλα όσα χρειαζόμαστε και μάλιστα άφθονα σε όλους χωρίς διάκριση και ανεξαιρέτως φύλου, χρώματος ή θρησκείας. Όταν όμως ο άνθρωπος δεν έχει οικοδομήσει και δεν έχει στηρίξει τη ζωή του στο θείο νόμο και στο λόγο του Ευαγγελίου σπεύδει στην αδικία και γίνεται άρπαγας. Προσπαθεί να μοιραστεί άνισα αυτά που δίνει ο Θεός. Εκείνος τα περισσότερα και οι άλλοι τα λιγότερα... Συνέπεια αυτών λοιπόν, είναι η εξαθλίωση και η ανέχεια στους πολλούς και πλούτος και η ευμάρεια στους λίγους. →

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ

Κάποτε, ένας χριστιανός, ενώ έσκαβε με πολλούς μαζί σ' ένα νταμάρι, έπεσε βράχος και τους καταπλάκωσε η στοά. Η γυναίκα αυτού του χριστιανού, η κυρία Αργυρώ, έδωσε ό,τι είχε από το υστέρημά της σε έναν ιερέα να κάμη 40 Λειτουργίες για την ψυχή του άνδρα της σ' ένα εξωκκλήσι κοντά στο μέρος όπου έγινε δυστύχημα, διότι πίστεψε ότι είναι νεκρός. Καθημερινά μάλιστα πήγαινε ένα πρόσφορο, ένα μπουκάλι με κρασί και μία λαμπάδα, σαν πτωχή που ήταν. Όταν έφθασε ο ιερέας στις 20 Λειτουργίες, ο διάβολος φθόνησε την ευλάβεια της κυρά Αργυρώς και αφού μετασηματίστηκε σε έναν γνωστό της χωρικό, την συνάντησε το πρωί στον δρόμο και της είπε: - Ξέρεις; Ο παπάς δεν πήγε στην Εκκλησία γιατί είχε δουλειά βιαστική και γι' αυτό μην κοπιάζεις. Αύριο πηγαίνεις την προσφορά σου. Αυτό της το έκαμε ο διάβολος τρεις φορές στο διάστημα των 40 Λειτουργιών. Εν τω μεταξύ, έγινε μεγάλη προσπάθεια ν' ανοίξουν στοά στο ορυχείο, για να μπορέσουν να βγάλουν τα πτώματα, τα οποία ήσαν πάρα πολλά. Ήσαν όλοι τους νεκροί. Είχαν ήδη περάσει 40 ημέρες. Σκάβοντας ακόμη πιο βαθιά, έφθασαν σ' ένα μέρος, όπου άκουσαν μία φωνή! Ανθρωπινή φωνή που τους έλεγε: - Προσέξτε, ζω! Σκάψτε με προσοχή, γιατί επάνω μου είναι δύο πέτρες, μην πέσουν και με θανατώσουν.

Αυτοί θαύμασαν και πράγματι, σκάβοντας με πολλή προσοχή από τα πλάγια, βρήκαν τον άνθρωπο ζωντανό και το ανήγγειλαν χαρούμενοι στην γυναίκα του. Απορούσαν όλοι πώς αυτός ο άνθρωπος έζησε επί 40 ημέρες χωρίς τροφή και χωρίς νερό. Κι αυτός τους είπε: - Κάθε μέρα μου έδινε κάποιος – αοράτως, δεν ξέρω πώς – ένα ψωμί και ένα μικρό δοχείο με κρασί, ενώ μία λαμπάδα αναμμένη ήταν μπροστά μου, και έτσι έτρωγα. Εκτός από τρεις φορές, όπου δεν έφαγα τίποτε ούτε φως είδα και πικράθηκα πολύ, οδυρόμενος για τις αμαρτίες μου, γιατί νόμισα ότι έπαψε πλέον να με βοηθά αυτό το αόρατο χέρι του Θεού. Και ήμουν έτοιμος πλέον να πεθάνω από πείνα και δίψα.

Κατόπιν, είδα και πάλι την αναμμένη λαμπάδα, και δίπλα το ψωμί και το κρασί, όπως και πριν, και εδόξασα τον Θεό που δεν με εγκατέλειψε μέχρι τέλους και έτσι επέζησα και σώθηκα θαυματουργικά. Όλοι βέβαια δοξολόγησαν τον Θεό, διότι ήσαν χριστιανοί και έμειναν με την απορία του μεγάλου αυτού θαυμαστού γεγονότος. Αυτή είναι η πίστις μας! Αυτή είναι η ορθοδοξία μας: Η Θεία Λειτουργία!

Όπως ακριβώς έκανε κι ο πλούσιος της παραβολής. Τα μάζευε για τον εαυτό του ξεχνώντας τον Θεό και Δημιουργό των πάντων. Ήταν όμως, ο ιδιοκτήτης; Τελικά, δεν έχουμε το δικαίωμα να σφετεριζόμαστε αυτά που ανήκουν στον Θεό λέγοντας πως είναι δικά μας, αφού από αυτόν προέρχονται όλες οι δωρεές και προορίζονται για όλους μας. Αν λίγο κρατούσαμε στο νου μας αυτή την σκέψη κάθε φορά που λέγαμε «έχω» και «είναι δικό μου», θα ήμασταν όλο και λιγότερο προσκολλημένοι στα γήινα και προσωρινά και θα ορεγόμασταν όλο και περισσότερο τα πνευματικά αγαθά της άλλης, αληθινής ζωής που μας περιμένει.